

HADES,

EL DÉU MENYS DOLENT

POL GISE

POL GISE

HADES, EL DÉU MENYS DOLENT

Traducció de Núria Parés Sellarès

SHAKA

Títol original: *Hades, el dios menos malo*
Primera edició: març del 2023
© Pol Gise, 2023
© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2023
© Editorial Planeta, S.A. / Temas de Hoy
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
ISBN: 978-84-18456-09-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 1.749-2023
Fotocomposició: Grup62
Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

Diuen que és impossible recordar res del teu naixement, però jo vaig néixer dues vegades.

De la primera no me'n recordo; quan vaig ser conscient de la meva existència era a dins de l'estómac del meu pare. Llavors jo no sabia que era a dins del seu estómac, i encara menys que no havia de ser allà. Recordo que em trobava cansat i famolenc. També que no estava sol. Se sentien plors per tot arreu, no podia distingir quan plorava jo o quan plorava alguna de les meves germanes. Posidó no plorava mai, sempre ha tingut els sentiments d'una forquilla. Ell va ser el primer que vaig veure; em va donar un tros d'alguna cosa que se suposa que era menjar, m'ho va oferir i quan vaig allargar el braç ho va apartar i s'ho va cruspí davant dels meus nassos, el desgraciat. Es va posar un floc dels seus cabells blavosos darrere l'orella i va tornar a la càrrega. Ho va fer cinc vegades, i es veia ben clar com gaudia a través d'aquells ullets blau marí. A la sisena ja em va donar menjar, i us juro que em vaig llançar als seus peus i els hi vaig besar com si tinguessin crema de cacauet. Era un manipulador per naturalesa.

La segona que vaig veure va ser Hera, concretament els seus cabells liles amb blens rossos i llisos com un tobogan; la recordo ajaguda a l'intestí del pare.

La meva germaneta Hestia va ser la següent. Quan la vaig

veure per primera vegada corria amunt i avall, atabaladíssima, amb les mans al cap rasant-se amb força la cabellera rosa. Si el pla de la mare no hagués funcionat, la meva germana Hestia hauria fet vomitar el pare de tant passejar-se pel seu estómac. Tenia els ulls més foscos de tot l'univers, però era pura bondat. Dic «però» perquè els humans associeu tot el que és dolent amb la foscor. Sempre m'ha molestat, això. Els éssers més horribles sempre han desfermat la seva bogeria i crueltat a plena llum del dia i sota la mirada de tots vosaltres, però sembla que preferiu un monstre honest que un ingenu hipòcrita.

A Demèter la vaig conèixer l'última, tenia els ulls d'un color marró fertilitzant i els cabells verds com les fulles d'una palmera. Poc més vaig poder veure d'ella, perquè ens va sorprendre un objecte rodó grisós que acabava de caure de l'esòfag del pare. Per un moment vaig pensar que era un altre de nosaltres. Era del mateix color, però no tenia cara ni extremitats. L'estómac del pare es va començar a moure. Era la primera vegada que passava. Vaig caure al damunt d'aquella cosa, que més tard vam saber que era una pedra, i m'hi vaig aferrar com si fos la meva germana preferida. Les altres també van caure, van intentar aixecar-se, però era impossible, tot era tan relliscós que no hi havia manera de posar-se dret. Posidó s'hi va resistir, però tot i els crits de frustració va acabar caient com tots. La seva primera lliçó de vida i potser l'única. Els tremolors van augmentar i, tot d'una, vam sortir catapultats cap amunt. Vaig tenir autèntic pànic, vaig pensar que era el final, però resulta que només era el començament.

La llum del sol em va enlluernar. Vam caure a sobre d'un munt de gespa, érem al cim d'una muntanya. Se sentien crits, molts crits. Vaig trigar una mica a veure i sentir el que passava

al meu voltant, tenia bilis del pare per tots els meus orificis, era fastigós. Em vaig espolsar, em vaig netejar les orelles i els ulls com vaig poder i en aquell moment vaig veure Zeus per primera vegada. Es notava que ell sí que havia estat ben alimentat. Estava allà dret, ferm i fort com la muntanya on érem, amb els seus cabells espessos i frondosos com el bosc més remot, d'un color blanc núvol amb reflexos daurats que, literalment, feien que brillés com si fos una estrella. Al seu costat hi havia la mare, Rea, que era la viva imatge d'Hera; si volia saber com seria de gran, només calia mirar-la, però teníem altres preguntes més importants per fer. Com per exemple, qui era aquell enorme ésser que ens estava observant, entre llàgrimes, amb l'odi més pur i sincer que he vist mai a la mirada d'algú. El pare, esclar, era el pare. Em recordava una mica a Posidó, pels cabells, que també els tenia blaus, però era un blau molt fosc, el blau que hi ha a les profunditats de l'oceà.

—M'has traït! —va exclamar el pare assenyalant la mare.

—Vas intentar matar tots els nostres fills, tros de merda! Què et pensaves que faria? —va contestar la mare.

—Això! —va afegir Zeus innecessàriament.

La mare estava nerviosa, segurament era la primera vegada que li plantava cara a Cronos. Devia estar espantada i gaudint a parts iguals. Havia hagut d'aguantar moltes coses, pobreta. Us explicaré una mica per què el pare ens volia liquidar. La meva àvia i el meu avi van començar a tenir fills, primer van néixer els ciclops i els hecatonquirs, però al meu avi no li van agradar, els trobava lletgíssims, o sigui que va decidir tancar-los al Tàrtar. Després van tenir més fills, els titans i les titànides, i aquests eren preciosos, però també va decidir tancar-los, perquè es va posar gelós. Ni tan lletjos ni tan guapos, deia; en fi, aclareix-te. En el grup dels guapos hi havia el meu

pare i la meva mare, Cronos i Rea. La meva àvia, pobreta, ja no podia aguantar més l'avi, de manera que els va demanar ajuda, i el meu pare li va tallar els collons a l'avi i els va llençar al mar. Llavors, el meu avi li va dir al meu pare que els seus fills li farien el mateix a ell, i el meu pare es va ratllar que flipes, perquè no volia perdre els seus ous titànics, i per això va decidir cruspir-se'ns a tots. I aquí estem. És el problema de menjar amb ànsia, que t'oblides de mastegar. L'únic que se'n va salvar va ser Zeus. En vam haver de néixer cinc abans que la mare intentés salvar-ne algun. Li va ocultar el part a Cronos i va parir a Creta. Va deixar Zeus allà i va tornar amb Cronos per simular el part. Es va amagar una pedra a la panxa, i quan va fer veure que naixia la criatura, com que Cronos anava ben bufat, es va empassar la pedra sense ni tan sols adonar-se'n i es va convertir en la meva germana preferida. Quan vam sortir de les entranyes del pare la pedra ja no hi era, més tard us parlaré d'ella, és més important del que us imagineu. És irònic que Cronos destruí el seu propi pare per haver maltractat la seva mare, els seus germans i a ell mateix, i que ara fos ell qui havia intentat matar els seus fills. Ara sí que el volíem destruir! Ara sí que li volia fotre una bona pallissa fins que li sortissin els intestins per les orelles. Sobretot per dormir-hi a sobre, perquè eren comodíssims.

Cronos ens va mirar a tots, fills i filles, amb aquells ulls que semblava que ens atacarien en qualsevol moment.

—Prepareu-vos, si us atreviu; en aquest món no hi ha convivència possible entre els titans i vosaltres, fills meus.

El pare va dir això i va quedar adormit. Ens acabava de declarar la guerra i s'havia ajagut allà mateix a fer una becaina. Probablement era la vacil·lada més gran de tota la història. De fet, dormia perquè s'havia begut una poció amb efecte somní-

fer que li havia donat Zeus quan el pare encara no sabia qui era. L'aparició de la meua germana rocosa preferida i el nostre segon naixement no havia sigut tan seguit com us he explicat. No és pas que us hagi enganyat, és que encara no existia el temps. Bé, perquè m'entengueu, Zeus va estar-se força temps a Creta abans de tornar per salvar-nos; es va fer passar per una mena d'ajudant de la mare, o una cosa semblant, i va oferir la poció que us he dit al pare perquè quedés com un soc. Total, que quan el pare va quedar profundament adormit, Zeus se li va tirar a sobre, li va prendre la falç amb la qual va castrar l'avi i es va disposar a decapitar-lo directament. En aquest cas tallar-li els testicles no era suficient. Malauradament, el que no sabia Zeus era que aquella falç —que, per cert, l'havia fet l'àvia Gea expressament per a Cronos— no es podia fer servir contra ell. Per tant, es va haver de conformar amb escopir-li unes quantes vegades. Els altres no vam poder-ho fer perquè no sabíem com s'escopia i tampoc era el moment d'ensenyar-nos-en. La mare, patint per si es despertava, ens va agafar a tots sis i se'ns va emportar lluny d'allà. Hi hauria un daltabaix que déu-n'hi-do. Cronos ens acabava de dir que ens havíem d'enfrontar als nostres tiets, cosins, fills de cosins...

Tu imagina't que neixes, per segon cop, i un dels teus progenitors et declara la guerra. Com vols tenir estabilitat emocional amb una rebuda paternofamiliar com aquesta? A veure, que m'ho expliquin. Vosaltres, els humans, teniu dinars familiars, nosaltres vam tenir la titanomàquia.

Per cert, els meus cabells són vermells, com una rosa, i els meus ulls també, però més foscos, com dues cireres.